

Sygn. akt XI W 976/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska, Beata Jaworska

w obecności oskarżyciela E. W.

po rozpoznaniu w dniach 16 września 2015 roku i 2 marca 2016 roku w W.

sprawy **K. K.**

córki R. i H. z domu W.

urodzonej dnia (...) w L.

obwinionej o to, że:

w dniu 16 czerwca 2014 r ok. godziny 17:15 na ul. (...) w W. nie zastosowała się do znaku drogowego B-41 „zakaz ruchu pieszych”

tj. za wykroczenie z art. 92§ 1 kw

orzeka

I obwinioną **K. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92§ 1 kw i za to na podstawie art. 92§ 1 kw skazuje ją, zaś na podstawie art. 92§ 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 976/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2014 roku ok. godz. 17:15 w W. K. K. poruszała się pieszo od strony ul. (...) w kierunku ul. (...). Piesza nie zastosowała się do znaku B-41 „zakaz ruchu pieszych” od strony ul. (...) na odcinku około 30 metrów. Widząc powyższą sytuację funkcjonariusze Straży Miejskiej J. D. i P. J. podjęli wobec K. K. interwencję. Obwiniona zapytana dlaczego nie zastosowała się do znaku „zakaz ruchu pieszych” odparła, iż go nie zauważyła. Interwencja funkcjonariuszy Straży Miejskiej zakończyła się nałożeniem na w/w mandatu karnego kredytowanego w wysokości 50 zł. Kobieta skorzystała z prawa do odmowy przyjęcia mandatu.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o następujące dowody:

- notatki urzędowe (k. 1-5)
- zeznania świadka J. D. (k. 6v, 40).

Obwiniona nie złożyła w toku postępowania wyjaśnień pomimo uwzględnienia jej wniosku o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej przed Sądem Rejonowym Lublin - Zachód i wielokrotnego wzywania jej na przesłuchanie przed tym Sądem, jak również przed Sądem właściwym miejscowo.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania funkcjonariusza Straży Miejskiej występującego w charakterze świadka. Funkcjonariusz w sposób spójny i logiczny zrelacjonował zdarzenie z udziałem obwinionej w dniu 16 czerwca 2014 roku. Niepamięć pewnych szczegółów zdarzenia uzasadniona jest nagminnością i powtarzalnością tego typu interwencji oraz upływem czasu. Świadek jest osobą obcą dla obwinionej, a więc Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wartości dowodowej zeznań świadka.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci notatek urzędowych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie, żadna ze stron nie kwestionowała ich treści.

Zgodnie z art. 92 § 1 kw, wykroczenie popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Jest to czyn o charakterze formalnym, wobec czego sprawca dopuszcza się go, gdy postępuje wbrew dyspozycji wynikającej z umieszczonego przy lub na drodze obowiązującego znaku lub sygnału drogowego, a także wbrew dyspozycji wydanej w postaci sygnału lub polecenia przez osobę kierującą ruchem. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny alternatywnie z karą nagany.

Znak B-41, zgodnie z § 30 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych oznacza zakaz ruchu pieszych po tej stronie drogi, po której znak jest umieszczony.

Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie pozwalają na bezsporne stwierdzenie, iż K. K. w dniu 16 czerwca 2014 roku nie zastosowała się do znaku B-41 „zakaz ruchu pieszych”, przez co wprost naruszyła dyspozycję tego znaku. W ocenie Sądu obwiniona wypełniła więc ustawowe znamiona czynu opisanego w artykule 92 § 1 kw.

Zważyć należy, iż obwiniona jest osobą zdatną do ponoszenia winy, brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi natomiast, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega tylko ten, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Obwiniona naruszyła podstawowe zasady ruchu drogowego, które powinna była znać z uwagi na wiek. Jak wynika z relacji funkcjonariusza Straży Miejskiej J. D., od strony ul. (...) przy znaku ustawiona była zapor drewniana zawierająca napis „przeście drugą stroną ulicy”, co potwierdza tym samym lekceważący stosunek obwinionej do przepisów ruchu drogowego.

Biorąc pod uwagę fakt, iż w świetle poczynionych ustaleń faktycznych obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona wykroczenia określonego w stosownym przepisie ustawy oraz istnieje możliwość ustalenia społecznej szkodliwości czynu oraz przypisania winy sprawcy, uznać należy, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. K. K. ponosi zatem odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 92 § 1 kw.

Wymierzając karę za popełnione wykroczenie Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu kara grzywny w wysokości 100 złotych jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Kara grzywny daje Sądowi asumpt do twierdzenia, iż cel wychowawczy kary w stosunku do obwinionego zostanie spełniony, a K. K. nie popełni podobnego wykroczenia w przyszłości.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 k.p.w., art. 119 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k., Sąd obciążył obwinioną kosztami procesu. Sąd uznał, iż obwiniona jako osoba młoda jest w stanie podjąć dorywcze zatrudnienie pozwalające na uzyskanie środków na pokrycie należności sądowych. Wysokość opłaty od kary grzywny została ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.